

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2020r.,

kwestii przyjęcia wniosku skazanego **M. S.**

o wznowienie postępowania w sprawie zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania w innej sprawie, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazany M. S. pismem z dnia 7 września 2020 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o zaliczenie tymczasowego aresztowania. Wniósł w nim o "wszczęcie postępowania i zaliczenie mu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt II K (...) Sądu Okręgowego w O. i Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II A Ka (...) tymczasowego aresztowania trwającego od dnia 9 lipca 2014 r. do dnia 9 stycznia 2015 r. podczas odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie". Uzasadniając ten wniosek skazany podniósł jedynie, że „Sąd Okręgowy w O. i Sąd Apelacyjny w (...) odmówili mu zaliczenia tego aresztu, co uważa za niesłuszne, tym bardziej, że prokurator w Sądzie Okręgowym wnioskował o zaliczenie tego aresztu, ale Sąd odmówił, a wiadomym jest, jakie dodatkowe uciążliwości niesie taki areszt w porównaniu z normalnym odbywaniem kary pozbawienia

wolności'. To pismo skazanego zarządzaniem Przewodniczącego III Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2020 r. zostało potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania w innej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów, na co wskazuje użyte wyrażenie "w szczególności".

Oczywista bezzasadność wniosku złożonego w niniejszej sprawie wynika z dwójakiego rodzaju przesłanek. Po pierwsze, tylko takie uzasadnienie tego wniosku, które zaprezentował skazany (a to przecież na nim ciąży obowiązek, co najmniej, uprawdopodobnienia, iż postanowienie, którego jego wniosek dotyczy – w zaistniałym w danej sprawie układzie procesowym - może w ogóle być przedmiotem wznowienia postępowania w rozumieniu wymogów wskazanych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, zwłaszcza w art. 540 § 1, 2 i 3 k.p.k.) oceniane także w zestawieniu z treścią przywołanych przez niego wyroków obydwu Sądów, nie pozwala dokonać w tym względzie kategorycznych i nie budzących wątpliwości, a zarazem korzystnych dla skazanego rozstrzygnięć. Po drugie, analiza wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., wydanego w sprawie II K (...) (który w przedmiotowym wniosku przywołuje skazany) dowodzi, że w tej sprawie został on skazany za dwa przestępstwa: z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny oraz za przestępstwo z art. 212 § 1 k.k., za które wymierzono mu tylko karę grzywny. W wyroku brak jest zaliczenia na poczet orzeczonej wobec M. S. kary pozbawienia wolności okresu jego tymczasowego aresztowania trwającego w tej sprawie od 9 lipca 2014 r. do 9 stycznia 2015 r. Takiego rozstrzygnięcia nie zawiera także wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) wydany w sprawie II A Ka (...) z dnia 16 listopada 2018 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...). Jednakże orzeczoną tym wyrokiem karę połączono wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...) z karą wymierzoną

wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 9 maja 2012 r. , wydanym w sprawie II K (...) i na poczet orzeczonej nim kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności zaliczono mu okres pozbawienia wolności w sprawie II K (...) od dnia 30 stycznia 2008 r. do dnia 7 lutego 2008 r. oraz od dnia 23 kwietnia 2013 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że przywołany przez skazanego w przedmiotowym wniosku okres tymczasowego aresztowania , który był wobec niego stosowany w sprawie II K (...) – nie zaliczony w wyroku wydanym w tej sprawie - mieści się w przedziale czasowym okresu tymczasowego aresztowania , który na poczet kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym został mu zaliczony, jako zaliczony na poczet kary orzeczonej w sprawie II K (...) , którą także przedmiotowym wyrokiem łącznym połączono.

Brak jest zatem podstaw do kwestionowania trafności postanowień: Sądu Okręgowego w O. z dnia 3 czerwca 2020 r. , sygn. akt II K (...) Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 lipca 2020 r. , sygn. akt II A Kz (...) , a tym samym i uznania zasadności zgłoszonego przez skazanego w przedmiotowym wniosku żądania – tym bardziej tylko w taki sposób uzasadnionego.

Podkreślenia przy tym wymaga, że regulacja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.